

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A visszatért tekintet**

1. A hús és a gép határa

Téli-Eszter

Az Őrszem-3 optikájának fagyos kék fénye végül elhalványult, ahogy a nehéz, hidraulikus léptek elmozdultak a tizennégyes fülke mellől. A szektor nyomasztó gőze lassanként elnyelte a gép árnyékát, de a levegőben bent rekedt a megdermedt rettegés. Alinda combjai görcsösen megfeszültek, ahogy lassan csökkentette a pedálok őrzítő ritmusát. A wattmérő mutatója végre visszatért a tűrhető tartományba, de a kettős terhelés ára ott égett a lány tüdejében.

– „Alinda... miért?” – lehelte a nagymama. Az idős asszony ráncos, meggyötört keze tehetetlenül simított végig az unokája átázott ingén. – „Egyetlen ember sem bírhat el két tengelyt.”

– „Nem hagyhattalak” – felelte Alinda szaggatottan, szinte dühösen. A torka kiszáradt, a szeme égett a sós izzadságtól. – „Ha elengedem a pedált, átminősítenek. És akkor már nem vagyunk többé család. Csak alkatrészek.”

János a szomszédos pult mögött állva áttörölte olajos homlokát. A fiú mellkasát még mindig fojtogatta a félelem, de a tekintete feszülten Alindára tapadt. Láta a lány reszkető vállát, az akarata törhetetlen élet. A kolónia falai között az emberiséget nem a származás vagy a számozott státusz határozta meg, hanem az az irracionális döntés, amikor valaki többet vállalt a saját kiszabott adagjánál a másikért.

– „Rendben vagy?” – kérdezte János halkán, a dinamók zúgását kihasználva.

Alinda nem válaszolt, csak bólintott egy aprót. A fém és a kalóriák szigorú elszámolásában ők most csak veszteséget termeltek, mégis, a tekintetükben felizzott valami, amit semmilyen gép nem tudott kimutatni.

2. A visszatért tekintet

János Szikra

Az Őrszem nehéz, fémes léptei elhaltak a csarnok gőzös félhomályában, de a feszültség nem oldódott fel a tizenkettes pad körül. Alinda torka égett, s míg a lábai az átvállalt teher ritmusára rángatóztak, a mennyezeti lámpa zöld fénye fagyosan világította meg az izzadt arcokat.

- Ezzel mindhármunkat a csőbe juttatsz - sziszegte János, ahogy közelebb lépett a szomszédos tengely mellől. A fiú arca csupa korom volt, szemeiben fojtott düh és rettegés viaskodott. Nem a kolóniai szabályzat miatt félt, hanem Alindáért.

- Inkább a megsemmisítő, mint ez a néma megadás! - vágta rá Alinda élesen, a nagymamára szegezve vágó tekintetét. - Meddig akarod még nyomni, Mama? Míg bele nem döglesz, miközben a régi meséiddel kábítasz minket? Hogy lesz így valaha ember belőlünk?

A nagymama nem állt meg. Lábai szárazon jártak a vasikereken, de szúrós pillantást vetett a lányra.

- Az ember ott kezdődik, te ostoba, hogy megéri a holnapi osztást - felelte maró fagyossággal.

János ekkor rányúlt Alinda karjára. A szorítása görcsös volt, nyers és kétségbeesett - az egyetlen valódi érintés a nyirkos vasak között.

- Hagyd, Alinda - mondta fojtottan. - Ha te elbuksz, nekem sincs miért tovább taposnom.

A lány nem húzta el a kezét. A tizenkettes pad felett a wattmérő hidegen ketyegett tovább, de a két fiatal egymásba kapaszkodó tekintetében egy pillanatra megtört a gépies egyhangúság.